

Ruhun zəlzələsinin poeziyası

**Ağ və qara!
Ölən də ağa bükülmək,
qara torpağa qoyulmaq.**

**Demək dünya yalnız iki rəng-
dən ibarət imiş.**

**Tanrı nə qədər rəng çalarları
yaratsa da...**

Bu sətirler istedadlı şairə Aida Adıgözəlın sayca ikinci kitabı olan "Ruhumdakı zəlzələ" (2020-ci il) şeir və esse toplusundadır.

Allah-Təala insanı gözəl bir varlıq olaraq yaratmış və ona öz ruhundan bir ruh üfürmüşdür. Ağıl, yaddaş və iradə kimi qabiliyyətlərlə zənginləşdirərək yer üzünə endirmişdir. Böyük Yaradan sözün seyrini ilk öncə Peyğəmbərlərə öyrətmiş, onlara vəhy vermişdir. Yer üzündə Peyğəmbərlərdən sonra söz xiridarı, söz seyrinin biliciləri şairlərdir. Çünki şairlər də Allahın onlara bəxş etdiyi vergi nəticəsində sözləri uyğun harmoniya ilə səsləndirməyi bacarırlar.

İnsanlar adətən öz məhərrətlərinə görə yaşdırları ilə müqayisə olunur və özlərindən sonrakılara da örnək olurlar. Hər hansı bir işi görmək istəyi-həyatın bütün sahələri, yaratmaq sözü ilə bağlıdır.

İnsanlar hər sahə üzrə nə işə yaradır. Bax, bu Allahın özündən sonra insana lütf edib, bağışladığı yaratmaq qabiliyyətidir.

Aida Adıgözəl də həmin o yaradıcılığın qulpundan tutan Allahın gözəl bəndəsidir.

İndiki dövrümüzdə baş verən tarixi hadisələr və təleyüklü olaylardan qaynaqlanan ədəbiyyatımız yeni-yeni müəlliflərlə gündəmə gəlir.

Hal-hazırdakı Azərbaycan ədəbiyyatında mövzu zənginliyi, yazı üslubu, mövzuya yanaşma manerası ilə seçilən öncül yazarlarımızdan biridir Aida Adıgözəl.

Onun şeirlərini oxuduqca Azərbaycan ədəbiyyatının şəriyyətinə yeni bir nəfəsini, yeni bir tərzini, yeni bir növün gəldiyinin şahidi olur insan.

Bu tamamilə başqa bir poetik aləmə səyahətdir. Aida xanım şeirlərindəki təzadları ilə, təşbehlərlə, bənzətmələrlə adi danışığı dilində oxucusunu heyrrətə salır.

O, bu kitabdakı şeir və esseləri ilə dövrümüzün müasir və aktual mövzularına toxunur. Ancaq ən çox müraciət etdiyi mövzu əlbəttə ki, məhəbbətdir.

**İlahi, bu qızı sevgidən öldür,
Basdır şeirlərdə, sözlərin üstə.**

Bir əncir ağacının çiçək açıb, var-bəhər gətirməsi prosesini qələmə alsaq, bir kitab yazmaq olar.

Hər bir şairin də ömür yolu çi-

çək açıb sonra bar gətirən ağaca bənzəyir.

Niyə məhz əncir ağacını misal gətirdim. Çünki, əncir ağacının çiçək dövründən sonra var-bəhər verməsindən əvvəl onun verəncir

adında bir yeyilməyən barı olur. Bunlar ilə əncir ağacı özünün necə bar gətirəcəyini bildirir. Şair ömrü əncir ağacına bənzəyir. Əvvəl çiçəkləyir. Yəni öz kövrək şeirlərini yazır. Bəyənilir, bəyənilmir.

Redaksiyalara gedib-qayıdır. Sonra verəncir barı gətirir və bununla o, bildirir ki, bundan da şirin, bundan da gözəl bar-bəhəri artıq gətirmək üzrədir. Və sonda

öz bəhəri - şeirləri ilə insanları sevindirir. Aida Adıgözəl də belə bir şairədir. Onun hər bir əsəri insan-oxucusunu duyğulandırır.

Şair özünü yazanda daha da mükəmməlləşir. Çünki özünü yazan, dərdini, sevgisini, xoş gününü bölüşən müəllif oxucusuna daha yaxın olur.

Şairənin hər şeirində, hər bir əssesində oxucusunu tərpədəcək qədər bir müdrilik duyulur.

Aida xanım öz şeirləri ilə oxucusunu sirlə aləmlərə aparır.

**Usta, ayrılığın şirin yerindən,
Ən dadlı günündən bir qab tək mənə.
Göz yaşları bol olsun, duzlu sevirəm,
Ağrı-əzabından bol-bol çək mənə.**

Paklığa, halallığa, müqəddəsliyə can atmayanın aqibəti yoxdur. Hər zaman dünya qışqırıqla dolanda səmimiyyət qəhətə çıxır. Şairlərin ən birinci vəzifəsi də mütləq bir səmimiyyətin tarazlığıni saxlamaqdır yer üzündə.

**Ağzi günə qalan köhnə yurd yeri,
Mənəm qıçı sınımış, qapını döyən.
Gəlməşəm baş çəkim ocaq yerinə,
Ruhu səfil qalmış, yiyəsi ölən.**

Söz haqqın etəyindən tutanda o söz çox yaşayır. Aida xanımın da şeirləri haqqın etəyindən tutan

misralarla oxucusunun görüşünə gəlir. Onu düşündürür.

**Bumeranq kimidir atılan oxlar,
Ondan doqquzu da hədəfə dəyşə.
Gözümü boyamaz göy qurşaqları
Buqələmun kimi rəngin dəyişşə.**

Bu odur... Öz ülviliyyə, öz sədəliyyə və öz şair qəlbilə məhəbbətini şeirlə israr edən gözəl bir xanım.

Çünki şeir yazan, mahnı bəstələyən, rəsm çəkən bir sözlə Allah tərəfindən istedad pəhadətnaməsi alan hər bir kəs pis ola bilməz. Onun yaradıcılığının ruhu-poetik düşüncəsinin nuru, cismi, elmi-ədəbi təfəkkürün təntənəsidir desəm fikrimdə yanılmaram.

**Gedirəm sevgimiz sənə əmanət,
Bu şəhər, bu da sən daha əlvində.
Gözləmə, əzizim, gözləmə məni,
Nə mən, nə də yollar geri qayıdır.**

Aida Adıgözəlın Vətənə sevgisi, torpağa, elinə, obasına məhəbbəti sadə xalq dilində anlaşılan ruhundan süzülüb gələn müqəddəs hisslərin toplusudur. Bu toplumda Aida xanımın sözü görünür. Sözüünün çəkisi, rəngi, ətri duyulur. Hər şeirində, hər əssesində bir dünya göz önünə gəlir. Çünki bu əsərlər Aida Adıgözəli öz xalqına tanıdacaq və sevindirəcək. Onun poeziyasıyla tanış olan hər bir kəs inamında yanılmadığına qəti əmin olacaqdır.

Mahmud Mayıloğlu

